

LOVLEC

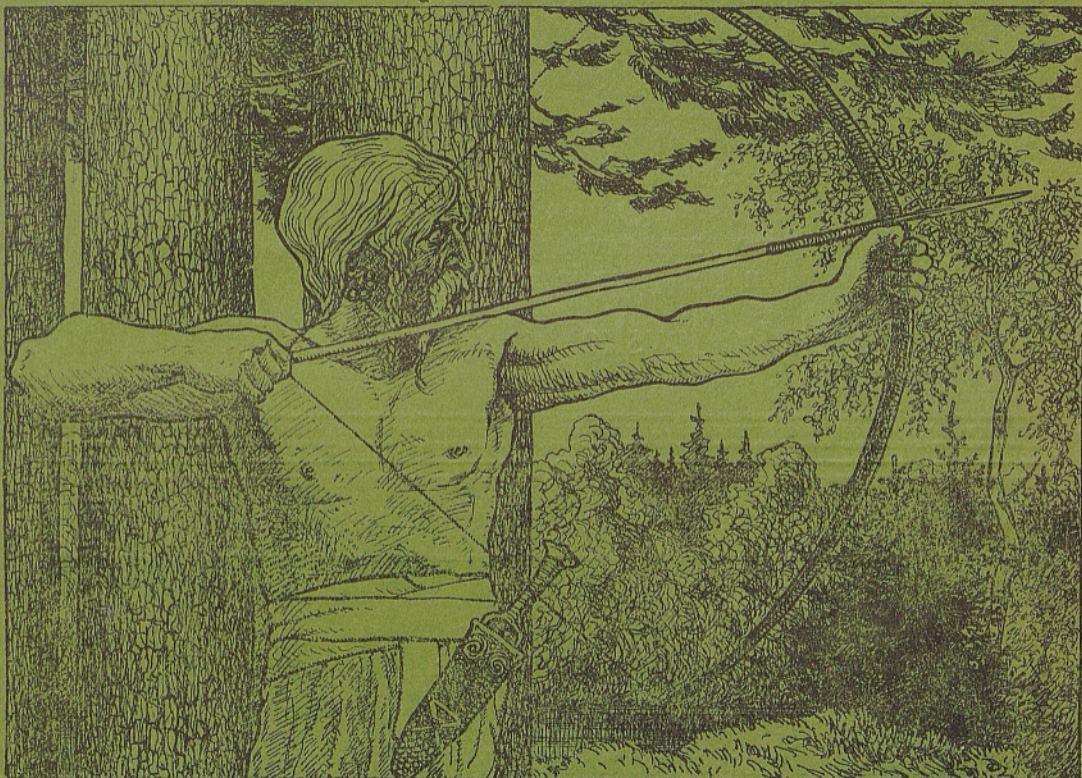
Štev. 5.

List za lov in ribarstvo.

Leto IV.

Izhaja v Ljubljani po enkrat na mesec. 1913

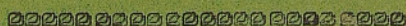
VSEBINA:

LOV:

Podgorski: Po jázbinah. (Dalje.) —
Hanzlovsky: Divjácínska škoda in
njena škoda. — A. P.: Ali smemo
streljati mačke? — Julij Bučar:
Velika divja raca. (Dalje.) — Iz
lovskega oprtnika.

LISTEK:

Ivan Pucelj: Naš prvi divji petelin.
(Dalje.)

PRILOGA: Astronomski koledar. — Mala oznanila. — Listnica uredništva. —
Listnica upravništva. — Oglasi.

Slovensko lovsko društvo

in njegovo
glasilo

„Lovec“

Društvo je namenjeno slovenskim lovcem vseh pokrajin. Sedež mu je v Ljubljani.

Članarina znaša na leto **6 Kron.** Kdor pa plača enkrat za vselej **60** kron, postane ustanovni član in je nadaljnjih letnih prispevkov oproščen.

Društvo izdaja svoje glasilo „**Lovec**“, po enkrat na mesec.

Člani dobivajo „Lovca“ brezplačno; za nečlane v Avstro-Ogrski pa znaša naročnina **8 kron** na leto; oni, ki bivajo v inozemstvu, imajo doplačati še poštnino.

List priobčuje tudi oznanila.

Društveno znamenje dobe člani pri odboru za 2 kroni. Pisma in pošiljatve je naslavljati na:

Slovensko lovsko društvo v Ljubljani.

V Ljubljani, na Miklošičevi
cesti 8, t. j. pri „Lojdu“ naspr.
hotela „Uniona“ sem odprl

odvetniško pisarno.

Odvetnik Dr. Ivan Lovrenčič,

:: t. č. predsednik ::

„Slovenskemu lovskemu društvu.“

Astronomski koledar.

Junij 1913.

Katoliška imena		Dan	Solnca		Lune		
			izhod	zahod	izhod	zahod	
Mlaj ☉ 4. ob 8 h 57 m zv.	3. pobink. Juv.	N	1	4:07	7:49	2:03 zjt.	4:23 pp.
	Erazem	P	2	4:06	7:50	2:19	5:37
	Klotilda	T	3	4:05	7:51	2:41	6:54 zv.
	Kvirin	S	4	4:05	7:52	3:10	8:11
	Bonifacij	Č	5	4:04	7:53	3:51	9:20
	Norbert	P	6	4:04	7:54	4:47	10:16
	Robert	S	7	4:03	7:54	5:57	10:59
Prvi krajec ☾ 11. ob 5 h 37 m pop.	4. pobink. Med.	N	8	4:03	7:55	7:18	11:31
	Primož in Fel.	P	9	4:02	7:56	8:43 dp.	11:55
	Marjeta	T	10	4:02	7:57	10:07	zjut.
	Barnaba	S	11	4:02	7:57	11:30	0:13
	Janez Fak.	Č	12	4:02	7:58	12:50 pp.	0:30
	Anton Pad.	P	13	4:01	7:58	2:09	0:46
	Bazilij	S	14	4:01	7:59	3:31	1:03
Ščep ☽ 18. ob 6 h 54 m zv.	5. pobink. Vid	N	15	4:01	8:00	4:53	1:21
	Benon, Jošt	P	16	4:01	8:00	6:14	1:45
	Adolf	T	17	4:01	8:00	7:31 zv.	2:15
	Feliks in Fort.	S	18	4:01	8:01	8:37	2:55
	Julijana	Č	19	4:01	8:01	9:29	3:48
	Silverij	P	20	4:01	8:01	10:08	4:52
	Alojzij	S	21	4:01	8:02	10:36	6:03
Zadnji krajec ☽ 26. ob 6 h 41 m zv.	6. pobink. Pav.	N	22	4:01	8:02	10:56	7:16
	Eberhard	P	23	4:02	8:02	11:13	8:22 dp.
	Janez Krst.	T	24	4:02	8:02	11:28	9:36
	Viljem, Prosp.	S	25	4:02	8:02	11:40	10:43
	Janez in Pavel	Č	26	4:03	8:02	11:53	11:49
	Hema, Ladisl.	P	27	4:03	8:02	zjut.	12:55 pp.
	Leon II.	S	28	4:03	8:02	0:07	2:04
	7pb. Sv. P. in P.	N	29	4:04	8:02	0:22	3:16
Spom. sv. Pav.	P	30	4:05	8:02	0:42	4:31	

Dolgost dneva: Od 15 h 42 m do 15 h 57 m.

MALA OZANILA.

Dveletno frmačko, lepo, nemške pasme, že dresirano, kakor tudi njene šesttedenske mladiče prodá poceni Ivan Butala, trgovec v Starem trgu pri Kočevju.

Iščeta se dva dobra **istrska braka**, samec in samica. F. Dominco, deželni sodni svetnik, Komen.

Naprodaj je 3 letna **frmačka**, kratke dlake, čistokrvne nemške pasme, krasna psica, izborna za lov in dobra za plemo. Cena 300 K. Kupci morejo psico preizkusiti v mojem lovišču. Anton Korošec v Kranju.

Naprodaj je desetmesečen **brak jazbečar**, temnorjav, resaste dlake. Naslov: „Prijatelj Tone“ v Kamni gorici, Gorenjsko.

3 nagačene kozače (uralske sove) in 1 nagačeno srnico prodá radi pomanjkanja prostora prav poceni dr. Janko Ponebšek, c. kr. finančni svetnik v Ljubljani.

Listnica uredništva.

Vse cenjene sotrudnike prosimo vljudno, da pošiljajo rokopise vsaj do 3. dne vsakega meseca, ako žele, da priobčimo njih spise še v številki onega meseca. Prepozno pošiljanje povzroča mnogo nepotrebne zamude, moti popravo korekturnih pol in **ovira pravočasno izhajanje lista**. Lovski pozdrav!

Listnica upravníštva.

Gg. článe in naročnike opozarjamo, da znaša članarina 6 K, naročnina pa 8 K, in prosimo vse gg., ki so nam dozđaj poslali le 5 K, oziroma 6 K, da nam plačajo ostanek po 1 K, oziroma 2 K kar najhitreje, ako se hočejo izogniti nepotrebni poštini troškov, nam pa prihraniti zamudno izterjevanje.

MAJ

Po jazbinah.

Pripoveduje Podgorski.

(Dalje.)

Hlastno stopim bliže jame, pa lovec me prime za roko in pošepče: „Pst! Tu se mora počasi ravnati, zakaj, če naju jazbec začuti, ga živ hudič ne spravi vun.“

„Kako pa naj naju začuti?“

„Kako? Prvič ima nos, pa še dober, drugič pa se pod koraki stresa zemlja in človeško stopinjo pozna jazbec prav dobro.“

Umolknil sem in obstal kakih 15 korakov pred jazbino.

Poln upa in veselja sem uprl pogled vanjo. Ali je ta jazbina lahka, ali je težka, tega takrat seveda še nisem vedel. Če bi se bil pa ravnal po obrazu svojega spremljevalca, si ne bi bil bogve kaj obetal od nje.

Ta jazbina je na ravnem, kolikor se more to reči o takih kraških tleh, kakor so v Veliki gori, kjer je skala ob skali, skala vrh skale,

vse pa napol pokrito z zemljo, listjem, vejevjem in dračjem. Vhod ima ta jazbina pravzaprav en sam, ima pa več manjših špranj in lukenj, ki pa niso toliko široke, da bi mogla žival gladko skozi.

Glavni vhod je bil tedaj zelo vabljev; poznalo se je takoj, da so gospod ščetinar doma. Pred vhomom je bilo precej prsti, ki je bila pa prav trdno steptana; robovi vhoda so bili izgubljeni in mušice so silile iz jame.

Danes vem, da so takele mušice jako zanesljiv znak, da jama ni prazna. Takrat pa tega še nisem vedel in sem se veselil le steptanih tal in pa prsti pred jamo.

Lovec Anton si jamo nekaj časa od daleč ogleduje, potem pa me potegne za rokav, mi pokaže prostor kakih 10 korakov od glavnega vhoda ter mi pošepče:

„Jazbec je, ali pa lisica, pa bržkone jazbec. Tule ostanite, puško takoj k licu! Pazite na glavni vhod, jaz se postavim malo višje nad jamo. Streljajte previdno; proti meni ne!“

Tedaj izpusti Pubija, ki se je kar tresel od veselja in koprnenja, seznaniti se s puščavnikom v jami.

Kakor bi potočil kroglo, tako šine v jamo; napnem tiho petelina, dvignem puško k licu, pomerim v sredo glavnega vhoda in razburjen pričakujem, kako se bo stvar razvila. Anton se postavi nad jamo ter se pripravi na strel.

Nekaj sekund je vse tiho... Pridržujem sapo, napenjam sluh; oči se vsesajo v jamo... Vse tiho... Čutim, kako mi v prsih utriplje srce... roka se malce trese, razburjam se...

Tedaj v jami nekaj zaropoče; čutim, kako se kamenje prevrača, kako nekaj preplašeno bega sempatja, kakor če dregneš v mravljišče. Kri mi zastaja — srce mi hoče raznesti — odprem usta in vlečem na uho...

„Rrrrr-av! Rrrrr-av!“ se sliši globoko izpod zemlje, v jami se je že začel boj.

V enakomernih presledkih udarja zamolklo lajanje na uho in po glasu psa je poznati, da dela resno, zakaj njegovo lajanje in renčanje prihaja bolj in bolj jezno in srdito. Naenkrat se začne v jami nekaj premetati in valjati; lajanje utihne, sliši se le zamolklo režanje in grčanje. „Zgrabila sta se“, pravi moj tovariš in dene puško k licu. Jaz še bolj napnem ušesa in še bolj zapičim oči v jamo, uverjen, da se mora vsak hip pokazati jazbec ali lisica. Začutim še par silnejših sunkov in obratov, čutim, da se stresajo tla, pes zacvili, kakor bi ga bil kdo hudo udaril — nekaj bega po jami, nato se pa zopet prične ljuto lajanje kakor prej.

Zdi se mi, da je pes sedaj nekoliko bliže, zakaj bolje razločim njegov glas.

„Vsekal ga je,“ pripomni Anton, se postavi z ene noge na drugo, ter odmakne puško od lica. Tudi mene so začele že mišice boleti od nestrpnega pričakovanja in napetosti. Puško odslonim in se malo premaknem. V jami se je boj nadaljeval, vendar se mi je zdelo, da nekoliko popušča srditost psa.

Nič ne bo, sem si mislil in se obupano ozrl na lovca Antona. Le-ta je menda uganil moje misli. Dal mi je z roko znamenje, da naj ostanem na mestu in še čakam. Slušal sem ga in se udal svoji usodi.

Minilo je že dobre pol ure, pa jazbec ali lisica, ali kar je že bilo, le ni hotelo vun. Razburjenost se je bila podela in mirno sem čakal na svojem mestu nadaljnega razvoja. Oči nisem več neprenehoma upiral v jamo, ampak so plavale na levo in desno. Kar začutim, kakor bi nekaj kopal v jami, pa prav blizu mene, in ne tam, kjer je lajal pes, ampak prav na nasprotnem koncu jame. Poslušam in res slišim, da se nekaj giblje v jami. Pozorno se ozrem v tisto smer, od koder se mi je zdelo, da prihaja gibanje.

Pogledam Antona. Tudi on je začutil ta sumni ropot, zakaj pokazal mi je z roko na prav to mesto in pomenljivo položil prst na usta, češ, bodi miren in tiho, kakor miš!

Ondi, odkoder je prihajal šum gibanja, je ležal mal kupček kamenja. In prav pod tem kamenjem, se mi je zdelo, se mora nekaj pripravljati. Gledam in gledam v kamenje, pa ne opazim nič; najrajši bi bil predril zemljo z očmi, da bi bil videl, kaj je spodaj.

Kar opazim, da se kamenje prav rahlo privzdiguje. Vržem puško k licu in pomerim. Kamenje se privzdiguje vedno više, kakor bi kdo od spodaj gor drezal vanj!

Sedaj pa bo nekaj! Psa je bilo čutiti čisto na nasprotnem koncu, zato je mora pod kamenjem biti nekaj drugega. Kamenje se počasi razmakne, in iz zemlje se pokaže majhen, črn smrček, pa takoj zopet izgine. Za pol minute se pa zopet pojavi in sicer najprej črn smrček, potem pa bel gobček s črno liso.

Jazbec! Kar izpreletelo me je. Pogledam po cevi, naravnam muho naravnost na gobček, ki je kakor sveder vrtal kamenje naravnost navzgor in čakam. Gobček je naraščal, pokazalo se je grlo, ena prednja noga in prsi, kamenje se je razgrebalo bolj in bolj.

Ko vidim, da je muha naravnost sredi belkastih prs — sprožim. V kamenju se nekaj zgane in sesede.

Lovec priskoči, seže v kup in privleče lepega jazbeca vun ter ga ves vesel dvigne v zrak, rekoč:

„No, ali vam nisem rekel, da ga bova dobila!“

Kako mi je bilo pri srcu, to si more predstavljati le lovec, zakaj take blaženosti in sreče, sploh ne more občutiti kdor ni lovec, oči so žarele, prsi valovale in roka se je tresla.

Pa prišlo je kmalu drugači! Uprav hočem skočiti do lovca Antona in si bliže ogledati svojo najnovejšo lovsko trofejo, ko se domislim pravila, ki so mi ga izkušeni lovci tako strogo zabičevali. Zaprem torej petelina neizprožene cevi, puško odprem, vzamem izstreljeno patrono iz cevi in jo nadomestim z novo.

Toliko, da sem bil s tem gotov, zaslišim iz jame novo premetavanje in skakanje.

„Dajte ga no, dajte ga no!“ zavpije lovec.

Ozrem se na glavni vhod. O sveti Evstahij! Pred jamo se pokaže še en jazbec in z bliskovo naglico šine mimo mene. Tek-tek napnem petelina, pomerim in sprožim. Dva poka — dim je zakril ves prizor.

Ko se je dim razkadil, se prikaže iz jame Pubi ves blaten in razmesarjen. Toliko da malo po voha po tleh, pa se zapodi po sledu za jazbecem. Jaz mu sledim, kolikor mi noge dajo. Ne daleč od te jame so bile druge jazbine. Takoj sem domneval, da je jazbec ušel v te jame. Ko pridem do njih, je bil Pubi že v novem boju s ščetinarjem. Režala sta drug na drugega, da se je kar jazbina tresla. Čakam in čakam z napeto puško, kdaj se jazbec pokaže — pa zastoj. Režanje se je izgubljalo vedno globlje in globlje.

Vtem prisopiha lovec do mene.

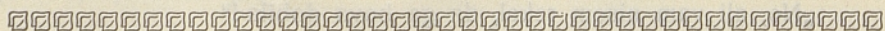
„Kaj ste pa vendar delali, saj vam je skoro med nogami ušel!“ mi začne oponašati. „Iz te jame ga ne bo vun, škoda misliti!“

Še marsikatera pereča opazka je padla na moj naslov, pa sem molčal, zavedajoč se svoje krivde, ker sem nepremišljeno streljal in zgrešil tako grdo. Malo se mi je sicer dozdevalo, da sem zadel jazbeca z drugim strelom v zadnji konec, pa lovec Anton je trdil, da bi bil jazbec ostal na mestu, če bi ga bil kaj zadel od tako blizu.

Uklonil sem se njegovim razlogom in se zadovoljil s prvim jazbecem. Bil je samec, težak 6 kg. Lovec Anton je trdil, da je bila poleg njega samica, in sicer lanska mladica, ter da se sedaj lovi; zato da je bil jazbec pri njej. Jaz mu nisem ugovarjal, ker sem bil v teh vprašanjih še novinec.

Danes sodim, da sta bila brat in sestra iz zadnjega gnezda. Včasih ostanejo mladiči do prihodnje plemenitbe skupaj.

Ko je šel dobrih 14 dni potem lovec Anton zopet do teh jazbin, je našel na robu gozda mrtvega jazbeca, ki je bil pa že precej segnit. Dognal je, da je samica in trdil, da je to tisti jazbec, ki sem jaz nanj streljal. Če je to res, potem sta bila ta dva moja — prva dva.

Divjačinska škoda in njena cenitev.

Spisal M. Hanzlovský.

Malo posestnikov lovišč, oziroma zakupnikov lovišč, je tako srečnih, da jim ne bi bilo treba vsako leto plačati ogromne vsote za škodo, storjeno po divjačini. Je v resnici nekaj lovskih okolišev, ki so pred takimi izdatki obvarovani, toda dokaj je tudi takih, kjer se naredi nekaj kvara, pa je gospodar miroljuben človek in se zadovolji s kakšnim drugim dohodkom iz lovišča. Znani so mi pa tudi kraji, kjer preže ljudje samo na to, da prestopi srnica ali zajček gozdni rob, in že divjajo nad posestnika lovišča po odškodnino, ki jo pa blazno pretiravajo. Posestnik lovišča je takim elementom samo zlat ptič, ki se mora skubsti, kolikor se le da.

Da bi škodo cenili pravilno, sem se namenil, da poizkusim orisati poškodbe, ki jih moramo uvaževati za naše kraje; dodati hočem, kakšna odškodnina naj se prisodi zanje. Na poškodbe, storjene po divjačini, ki nima nobenega prepovedanega lovskega časa, (kakor jazbec, lisjak itd.) se ne bom oziral, ker se za te ne plačuje nobena odškodnina. Divjad dela škodo po naših krajih:

1. na poljih, in sicer:

- a) odgrizuje žitne bilke in stranske mladike,
- b) povalja in mendra žito,
- c) objeda fižol, grah, lečo,
- d) zelje, peso, korenje in krompir,
- e) dela škodo na deteljščih.

2. na travnikih:

popase, povalja in pohodi travo.

3. v sadovnjakih in vinogradih:

objeda lubad, odgrizuje vejice in mladike.

4. v gozdu:

Objeda, gloda, odrgne lubad na gozdnih drevesih, objeda mladike in puli sadike v mladih nasadih.

1. Kvar na polju.

Ako se je priglasila poškodba na polju, ali, ako se je zahtevala po županstvu, se mora oškodba natanko preiskati na licu mesta, da se dožene, ali je naredila škodo res divjačina. Dostikrat zaide na polje domača drobnica ali pa kokoši, purani, gosi. — Zatorej pazite na sledove in odpadke! Ko lovec dožene, da je kvar v resnici povzročila divjačina, si natanko izmeri prostor v obliki trikotnika ali četverokotnika, trapeca. Ta ploskev je prva podlaga za cenitev odškod-

nine. Nato se pregleda količina škode, kakovost in gostost setve. Glede na gostost žita postavljam za polno setev ključ 10, za manj goste in manj vredne setve, pa desetinke, na pr. 0·8, 0·6 itd.

Recimo, da znaša ploskev 1 $a = 100 m^2$ — Na en hektar se poseje :

3—	hl	=	240	kg	pšenice,
2·50	„	=	180	„	rži,
3—	„	=	190	„	ječmena,
4—	„	=	180	„	ovsa,
0·75	„	=	60	„	koruze,
0·60	„	=	40	„	ajde,
0·30	„	=	20	„	detelje. (Upoštevati se mora vrsta.)

Na oral pride zatorej 0·30 hl = 24 kg pšenice itd. — V našem primeru bi znašala odškodnina :

za 24 kg pšenice po 18 v	4·32	K
za delo	7—	„
skupaj	11·32	K

S to odškodnino bi moral biti posestnik zadovoljen, ako bi bila setev na tej ploskvi docela pokončana in ako bi lahko sejal iznova (zgodaj pomladi). — Ako pa ne, potem moramo že upoštevati končni pridelek. — Končni pridelek ob dobri letini je na hektarju :

pšenice	18	hl	zrnja	in	3000	kg	slame
rži	20	„	„		4000	„	„
ječmena	27	„	„		2000	„	„
ovsa	48	„	„		3000	„	„
koruze	30	„	„		5000	„	„
ajde	15	„	„		2500	„	„
detelje	450 kg krme						

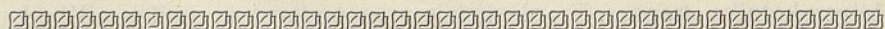
Kmet more zatorej zahtevati odškodnine za pokončano setev na enem oralu

za 1·8 hl = 144 kg po 18 v . . . 25 K 92 v.

Na vsak način se pa mora tu uvaževati kakovost žita in količina oškodbe, ker divjačina ne pokonča nikoli setve docela, ampak samo polovico, kvečemu tri četrtine. Potemtakem bi se odškodnina znižala za polovico ali na tri četrtine in priračunila vrednost pokončane slame (bilk).

Po tej metodi bi se lahko izračunila odškodnina za vse vrste žita. Kot cene žita bi veljale dnevne cene, tako tudi za slamo.

(Konec prih.)

Ali smemo streljati mačke?

V nastopnih vrsticah se hočem baviti edinole z vprašanjem, ali je po zakonu dovoljeno, pobijati in streljati mačke v lovišču ali ne?

Cenjeno uredništvo „Lovca“ stoji namreč na pravnem stališču, da se mačka pri nas ne sme pobijati in, da je storilec civilno in kazenskopravno odgovoren. (Glej zvezek št. 9. leto III.) „Lovec“ opira svoje mnenje na § 17 lovskega reda z dne 28. svečna 1786, na paragraf, ki dovoljuje lovcem, pobijati pse, loveče v gozdu ali na polju, ne omenja pa mačka, kar omenjajo novejši lovski zakoni. Iz tega sledi — pravi „Lovec“ — da se mačka pri nas ne sme pobijati, če ni podivjana.

Tej razlagi lovskega patenta iz leta 1786, ki je dandanes pri nas še v veljavi, se jaz nikakor ne morem pridružiti, že radi tega ne, ker smatram za krivičen vsak lovski zakon, ki bi prepovedoval pobijati lovno škodljive živali.

Novejši lovski zakoni dovoljujejo izrecno pobijanje mačk, ki se klatijo v lovišču — pa tudi naš stari lovski red ima to načelo. Iz dejstva, da naš lovski red ne omenja ničesar o mačkah, se ne da sklepati, da prepoveduje njih pobijanje. Take prepovedi ne najdemo v zakonu, pač pa določbo, ki daje — po mojem mnenju — lovcu pravico, da sme pobijati mačke. V mislih imam lovski patent § 3., ki se glasi:

„Kdor koli ugleda divje prase zunaj zverinjaka, ga sme o vsakem letnem času ustreliti ali na drug način pokončati, kakor volkove, lisice in drugo škodljivo zverjad.“

Zakon zatorej dovoljuje izrecno, da smeš pobiti vse škodljive zveri v lovišču. Treba je rešiti vprašanje: ali je mačka zver, in ako je, ali je tudi škodljiva zver? Ako se dokaže, da spada mačka med škodljive zveri, potem ne more biti dvoma več o tem, da smemo pobijati mačke v lovišču, ne da bi bil lovec vsled tega civilno in kazenskopravno odgovoren.

Vsi prirodoslovci brez izjeme uvrščajo domačo mačko med zveri.

Zaradi enostavnosti se v tem oziru sklicujemo samo na dr. L. Poljanca, ki piše v svojem Prirodopisu živalstva, da so mačke najpopolnejše zveri. Njih glavni znak so zobje. Vrzeljaki in grbači so sicer majhni, tem krepkejši pa so sicer zverski zobje, to so podočnjaki in derači. Mačka zalezuje plen in ga zgrabi skokoma. Pri tem so ji izborna orožje ostri krčljivi kremplji itd.

Ne more biti tedaj dvoma, da je domača mačka zver, kakor ne dvomi nihče, da je mačka lovišču kot taka škodljiva in bi se v pravdi takoj lahko doprinesel dokaz o tem po izvedencih.

Mačka je domača in sakrosanktna, dokler je doma — kakor divji merjasec v zverinjaku — na polju in v gozdu, kamor jo vabi in kliče tatinska in zverska navada, jo sme pa v zmislu § 3. lovskega reda pobiti ali ustreliti vsak lovec.

Morda bo kdo ugovarjal tej interpretaciji lovskega reda, češ: saj je pes po prirodoslovju tudi zver in vendar ga ni človeka, da bi ga prišteval med zveri; radi tega se tudi mačka ne more šteti med prave zveri, ker sta oba, pes in mačka, udomačeni živali.

Ta ugovor ni umesten. Prirodoslovci trdijo namreč, da je pes, kot udomačena žival, izgubil že mnogo svoje zverske čudi, ohranilo se mu je pa vendarle še nekaj zverskih svojstev, pes je zatorej že kolikortoliko udomačena žival, ki se da s pametno vzgojo popolnoma udomačiti. To se pa ne more trditi o mački. Navzlic temu je zakonodajalec v § 17 lovskega reda dovolil, da se smejo tudi psi v lovišču pobijati, in sicer takrat, ko love brez nadzorstva na polju ali gozdu, zatoraj tedaj, kadar vzkipi v njih zverska natura. S tem je pač zakon ugotovil, da se smejo v gotovih primerih pobijati ne samo prave škodljive zveri, ampak tudi psi, dasi niso več prave zveri. § 17 lovskega reda ne izključuje pobijanja mačk; nasprotno — potrjuje to načelo kot dopolnitev § 3. lovskega reda.

Emil Böhmerle, c. kr. gozdarski svetnik in član izpraševalne komisije v lovskih stvareh na Dunaju piše v svoji knjigi: „Taschenbuch für Jäger und Jagdfreunde“ na strani 373 takole: „Der Jagdherr kann Hunde, die abseits von Häusern oder Herden für sich allein revierend angetroffen werden, und Katzen, die im Felde oder Walde herumstreifen, tödten.“

Sicer mi je pa tudi znano, da je lovca, ki je na polju ustrelil mačko, sodnik oprostil iz gori navedenih razlogov. Žal, da ni prišel ta dogodek pred forum druge inštanice.

Nazor, da se mačka, ki se klati po polju in v gozdu, ne sme pobijati, je po mojem mnenju celo v protislovju z določbami našega lovskega reda.

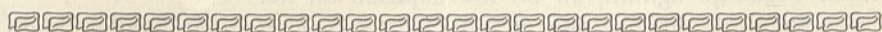
Znano je, da je naša domača mačka na polju in v gozdu nevarna in predrzna tatica in morilka in da ne zaostaja v tem oziru daleč za lisico. Pred njo ni varna zlasti prepelica, jerebica, fazan, mlad zajec; pred njo ni varna mala divjačina nikjer, ne na tleh, ne v grmu, ne v luknji, ne na drevesu. In kamor pride — povesod zapušča sledove svoje zverske naravi.

§§ 1. in 2. lovskega reda pa dajeta lovcu pravico, da sme v lovišču zaploditi fazane in gojiti vse vrste divjadi. Kaj mu koristi ta pravica, ako se sme nevarna mačka prosto gibati v lovišču?

Ne poznam nobenega zakona, ki bi bil tako krivičen in protisloven, da bi natanko ugotovljeno zopet uničeval v prihodnjem paragrafu, bodisi vsled pomanjkljive in nejasne stilizacije, bodisi na katerikoli drug način. Jasno je, da bi bila lovcem v §§ 1. in 2. podeljena pravica glede gojenja koristne divjačine docela iluzorna, ako ne bi smel lovec svoje divjačine braniti pred lovskimi škodljivci, tatovi in morilci, katerim po pravici prištevamo zlasti domačo mačko.

Iz teh razlogov sklepam in trdim, da sme lovec, ne da bi bil civilno ali kazenskopravno odgovoren, pobijati mačke, ki se klatijo po lovišču; to pravico mu daje naš stari, pa še dandanes veljavni lovski red iz 1786. leta.

Notar A. P.

Velika divja raca.

Lovsko-zoološka razprava. Piše Julij Bučar.

(Dalje.)

Navadi psa, da te bo spremljal zadaj in ob strani, ki je obrnjena od vode. Živahen pes miga z repom in se izda že s tem, ako ne po svoji barvi. Pes mora razumeti znamenje z roko. K večemu ga smeš poklicati k sebi s poluglasnim: „Sst!“ Vsako glasno klicanje, grajanje, hudovanje ti izpridi ves lov.

Tovariš me je povabil na lov, ko nisem imel nobenega psa. V lovišču je hotel biti pes vedno prvi in dirjal kakih petdeset korakov pred nama. „Pluton, semkaj, nazaj! Čakaj, jaz ti že pokažem! Pluton, Pluton, ti mrha, nazaj, sem rekel!“ Tako je šlo venomer, race pa so se dvigale dvesto korakov pred nama. Uvidel sem, da se trudim zaman, pustil sem „vrlega“ lovca pa sem šel domov.

Dobro je, da gledaš vedno za psom. Zgodi se mnogokrat, da stoji za hrbtom na raco, ki si šel mimo nje. Nič ni bolj nerodno, kakor če te preseneti raca na ta način.

Akotudi je vztrajnost na račjem lovu neobhodno potrebna, vendar ne zaupaj preveč svoji telesni moči. Belokranjec, ne več mlad, je bil strasten lovec. Ustrelil je racmana ob desnem bregu Doblčanke, v takozvani Kaņižarici. Racman je padel na levi breg. Snežilo je, kakor bi beraške cunje letele po zraku; snega je bilo do kolen. Lovec ni hotel pustiti racmana „za ves svet ne“. Obrnil se je, ter gazil daleč tja do Doblškega mostu, potem pa ob drugem bregu doli proti Svib-

niku. Našel je racmana, katerega ena perot je kazala edino le končino iz snega. Gazil je naprej. Snega je bilo vedno več; ko je prišel po neznanskem trudu v gozd, so ga že zapuščale moči. Črno se mu je delalo pred očmi. Sedel je v sneg in bi bil kmalu zaspal, da ga ni zavest gotove pogube tirala dalje. Proti svoji navadi ni imel v lovski torbi niti požirka krepčila. Svetujem, da vzameš seboj vselej stekleničico konjaka ali brinovca. Ne pij iz navade ali brez potrebe, marveč v skrajni sili in ne mnogo. Alkohol okrepča za trenotek, pozneje pa utegne slabo vplivati na živce in človek opeša veliko prej, kakor bi sicer. Približal se je po cesti onkraj plitve vode kmečki voz, ki je bil šel iskati nesrečnega Nimroda. Drugače bi bil racman grozno drag. Zatorej pamet!

Divje race streljamo na raznovrstne načine. Navadno jih zalezujemo ali po suhem, ali v čolnu. Vsak dan pa ni ugoden račjemu lovu. Težko je uganiti, ali bo lov uspešen ali ne.

Najboljši lov je pozimi ob najslabšem vremenu, kadar hudo mete ali pa ostra burja brije človeku v obraz, kakor bi ga rezal z britvo. Soparno, pusto vreme, toplo solnce, visoko narasla voda, to ni zate! Ostani rajši doma! Ne preveč gosta megla je ugodna, ker te zagledajo race navadno že prepozno.

Pripeti se ti pa tudi, da si ves očaran od „ugodnega“ vremena, vendar prideš prazen domov. Že v zraku, na vodi se vidi, da ne bo nič. Zdi se ti, kakor bi grozni dolgčas v zraku odpiral svoja široka usta, kakor bi bila voda svinčena. Niti ene živali ni videti nikjer in nobenega glasu ne slišiš v navidezno mrtvi prirodi. Kaj je temu krivo, že dolgo, dolgo ugibljem in vem, da nikdar ne dobim odgovora na to vprašanje. To je in ostane tajnost prirode.

Danes, upam, bo nekaj. Pojdi z mano! Postati hočeš lovec; treba se ti je učiti. Lep zimski dan je. Uho ti rdi od mraza. Sivi oblaki se vale na nebu. Žarki zlatega solnca se zastonj trudijo prodreti do zemlje. Priroda ima belo snežno obleko. Ob bregovih reke pa je kopno. Tu se bo dalo tiho, uspešno prodirati proti divjadi. Reka je normalna, ledu ni prav nikjer. Vse je tiho, mirno, kakor bi spalo; ali ta tihota, ta tajinstveni molk navdaja srce z najsladkejšimi nadami. Priroda ne spi. Polna je življenja. Iskati ga moraš. Zatorej vun, vun! Puško na ramo in hajd, Brok! Zunaj bo nekaj za te!

Že smo v lovišču. Obrežje je tukaj obraslo z gostim visokim grmovjem. V njem vidiš v primernih presledkih ozke preseke, kjer moreš skozi streljati. Tukaj le redkokdaj ni rac. Voda je precej plitva. Skrivališč je dovolj, dobre hrane pa tudi. Le mirno stopaj pa lahko! Pazi na vodo! Glej na vse strani! Pripravljen bodi na strel! Vsak trenotek ti lahko zahrumi in se dvignejo race pred tabo.

Stoj! Zdi se mi, da valovi voda tam spredaj. Le oprezno naprej pa malo bolj v stran, da se ne izdava! Kar naravnost proti tistemu kraju! Vidiš, kako se giblje voda? Tu smo. Nič ne vzleti. Raca biva rada pod koreninami. Glej ga racmana! Je že vzletel z glasnim plašnim: „kvaak, kvaak!“ Hotel je leteti na nasprotno stran, pa mu nisem dal. Dobil je dosti. Brok, prinesi!

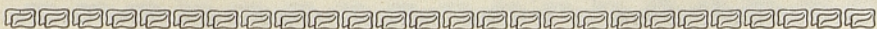
Strel za raco je najugodnejši, ker šibre prav lahko predero debelo perje in se globoko zarijejo v život. Kadar leti raca mimo tebe, streljaj ali v glavo, ali v prsi. Časih ji prebiješ samo perot; pasti mora, toda streljaj hitro drugič, še preden pade raca na vodo. Obstreljena raca se takoj potopi, plava pod površjem ter se skrije tako, da je izlepa ni najti.

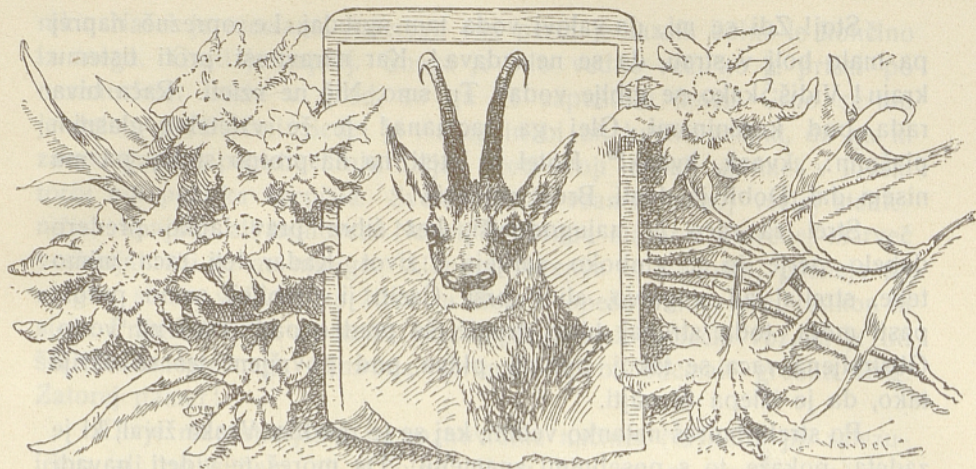
Po strelu moraš natanko vedeti, kaj se je zgodilo. Vsaka žival, ki je zadeta, pokaže to s posebnimi znamenji. Da moreš te videti, navadi se, kakor pravijo, gledati skozi ogenj, navadi se gledati z odprtimi očmi. Pri tem ti veliko koristi, ako se naučiš meriti, gledajoč z obema očesoma. Izprva pojde težko. Ako pa večkrat poizkusiš meriti na ta način na tarčo, se prav kmalu izuriš, ako se vselej miže na eno oko preveriš, da prav meriš. Tako streljaš mnogo bolje, posebno v polumraku, ker vidiš divjačino bolje kakor z enim samim očesom. Mnogo pomaga brezdimni smodnik; po strelu s črnim smodnikom se je časih zavalil lovcu cel oblak dima pred oči.

Ako streljaš raci nasproti, je uspeh jako dvomljiv. Glava je primeroma majhna in jo zadeneš le v srečnem primeru tako, da ima raca dovolj. Sicer pa odlete šibre od života kakor bob od stene.

Raco na vodi streljaj od strani v glavo ali pa počakaj, da se obrne od tebe proč. Sicer pa streljam raco na vodi kaj nerad. Poseben užitek imaš le, ako ti zadeta raca pade iz zraka. Izjemo uvažuj tam, kjer nimaš upanja, da boš sploh mogel streljati, ko se je dvignila. Glej pa na vsak način, da ne prineseš v triumfu domov — domače race, kar se je primerilo tudi že takoimenovanim boljšim lovcem. Ob gostem grmovju leti raca navadno tik vodne površine, ker jo krije grmovje. Ko jo zagledaš v zraku, je že prepozno. Strel skozi grm je skoraj gotovo izgubljen, deloma, ker odnese grm veliko šiber, deloma ker svojega cilja ne vidiš natanko. Ne rečem, da se mi ni že nekaterekrat posrečilo, ubiti raco na ta način; ali pomisliti je treba, da s strelom prepodiš vse race v bližini, in ako ne dobiš prve, so izgubljene tudi druge. Dolgi obraz ti pa ne prinese drugih. (Dalje prih.)

Ponatisi ali posnetki brez navedbe vira niso dovoljeni.

Iz lovskega oprtnika

Naša priloga. Tej številki je priložen imenik vseh onih članov, naročnikov, društev in zavodov, ki dobivajo našega „Lovca“. Vzrokov, da smo sestavili ta imenik, je več. Skoraj vsako društvo izdaja v daljših ali krajših presledkih zaznamke svojih članov, ki naj se spoznajo vsaj na ta način med seboj. Lovci dozdej takega pripomočka nismo imeli, spoznavali smo se o se b n o le slučajno; zdaj pa imamo svoj imenik s popolnimi naslovi vseh stanovskih tovarišev. — Glavni namen temu imeniku pa je, da udje, posebno pa društveni poverjeniki posnamejo iz njega, kateri lovci še niso pristopili društvu, in da jih za to pridobe in tako pomnože število naših članov. — Naš imenik bo pa gotovo dobrodošel ne le lovcem, ampak tudi drugim slojem, ker ima veliko takih naslovov, ki se ne dobe nikjer drugje. Imenik je pa semtertje pomanjkljiv, dasi smo ga sestavljali skrbno in pazljivo; nekateri člani namreč še dozdej niso naznanili svojega stanu ali poklica. Ne zamerite nam teh pogreškov! Za vse popravke in popolnitve imenika in sploh za vse podatke bomo vsakomur zelo hvaležni. — Oni gg. naročniki, ki bi radi postali člani, naj nam blagovolijo to naznaniti.

Uredništvo.

Ivan Plesničar †. Pretekli mesec je umrl v Dolu pri Ajdovščini naš so-trudnik c. kr. gozdar gosp. Ivan Plesničar. Posmrtnico prinese prihodnja številka.

Ob gnezditvi. Prišla je najzanimivejša doba v ptičjem življenju, doba gnezditve, ki se vsako leto ponavlja tačas, ko se je priroda prebudila iz svojega zimskega spanja. Dasi nas lovce najbolj zanima zarod naših lovnih ptic, vendar ne smemo vnevar pustiti drugih vrst, posebno pozornost pa mora lovec za gnezditve posvetiti našim ujedam. Jerebice, prepelice, fazani, divje kure, ruševci itd. še ne gnezdiijo splošno, le kaka izredno krepka in zdrava samica je morda že začela nesti jajca. Najzgodnejša valilka med našimi lovnimi pticami je pa pač velika divja raca; večinoma so njena gnezda že prazna. Dne 11. aprila t. l. so n. pr. v brezoviškem lovišču našli gnezdo z 9 jajci. Tudi š k u r h, nem. Grosser Brachvogel, Heideschnepfe, Kronschnepfe, lat. Numenius arquatus (L.), gnezdi zgodaj. Naši lovci ga ne poznajo posebno dobro, ker se že avgusta seli na jug. Okoli sv. Jožefa se vrne in se začne kmalu pripravljati za gnezditve. Letos so

dobili že 13. aprila več popolnih gnezd s 4 jajci na Ljubljanskem barju, kjer gnezdi v precejšnjem številu. — Pa pustimo naše lovne ptice in pogledjmo, kaj delajo meseca aprila ujede in druge, našim loviščem nevarne ptice. Bolj škodljive, kakor pri nas precej redke prave ujede, so ptice, ki jih prirodoslovci imenujejo vranove; sem spadajo: siva vrana, sraka, kavka, šoja, izmed srakoperjev pa posebno veliki srakoper. Največ teh roparjev, zlasti sivih vran in srak je na Dolenjskem. Okoli Novega mesta imajo sive vrane že cele naselbine v smrekovih gozdih; tudi srake so povsod doma, le notranjskega Krasa se menda ogibljejo; tam so prav redke. Koliko škode napravita samo ti dve ptici, ve prav ceniti le tisti, ki jih opazuje pri njihovem nečednem početju. Kavka je bolj nadležna (zaradi svojega neprijetnega glasu) kakor pa škodljiva, dasiravno ni čisto nedolžna. (Dalje prih.)

Dr. J. P.

Letošnja pomladanska selitev v Krakovem pri Kostanjevici. O tem mi piše moj prijatelj, g. c. kr. gozdar V. Dralka. Cenjeni prijatelj! Dne 10. III. sem videl prvega kljunača. Že več večerov prej sem jih čakal zastonj; dne 11. in 12. marca ni bilo nič videti, dne 13., 14., 15. sem videl vsak večer le po enega, ki se pa ni glasil in je zelo brzo frčal naprej. Dne 16. marca sem jih videl pet, ki so se veselo in glasno izpreletavali; izprelet se je zatorej začel ta dan. Dne 17. marca jih je letalo v moji bližini 7, 18. marca trije, 19. šest. Ta dan je bil po hribih nov sneg. Dne 20. sem jih videl 5. 21. pa 3. Ta dan je bilo vetrovno. Dne 22. so letali trije hitro, visoko in mutasto in smo skleпали, da je konec izpreleta. Prav tako 23. marca; drugi dan, 24. marca, smo lovili z gonjači kljunače in smo jih videli 10; v primeri z lanskim letom slab lov. Po tem času ni bilo videti nobenega več na izpreletu. Zanimivo je, da so v Zakrakovem, to je v zapadnem delu Krakovega še teden pozneje opazovali sprelet kljunačev. Pravijo, da so se vrnili balkanski kljunači kasneje.

Kostanjevica, 9. aprila 1913.

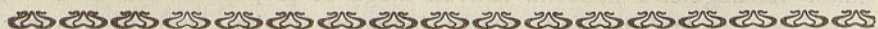
V. Dralka.

Odstrrel divjačine. V občinskem lovu limbuškem pri Mariboru ob D. so v lovskem letu 1912—1913 ustrelili: 50 poljskih zajcev, 36 poljskih jerebic, 5 velikih divjih rac, 1 žvižgljo, 1 duplaša, 2 grivarja, potem 28 sivih vran, 3 poljske vrane, 28 šoj, 5 skobcev, 33 vereric, 1 lisico, 1 dehorja, 1 podlasico, 5 lovečih psov in 6 mačk — skupaj 96 živali koristne divjačine in 111 živali škodljive divjačine. Lovski pozdrav!

Limbuš pri Mariboru ob D., 1. maja 1913.

Ant. Godec, učitelj.

Število divjačine, ustreljene ali ujete leta 1912. Po zakupnikih lova in njih zaupnikih smo poizvedeli in sestavili število divjačine, ki je bila ustreljena ali ujeta leta 1912 v posameznih političnih okrajih. — V ljubljanskem okraju smo našli z mestnim loviščem vred: 3 divje koze, 500 srn, 2030 zajcev, 26 divjih petelinov, 390 fazanov, 200 gozdnih jerebic, 3180 poljskih jerebic, 330 prepelic, 140 gozdnih kljunačev, 250 močvirnih kljunačev, 310 divjih rac, 175 lisic, 4 kune, 90 podlasic, 30 dehorjev, 3 divje mačke, 25 jazbecev, 4 uharice, 400 kraguljev, kanj, skobcev, 1200 vran in srak. — V litijskem okraju: 60 srn, 580 zajcev, 24 divjih petelinov, 15 fazanov, 160 gozdnih jerebic, 220 poljskih jerebic, 5 prepelic, 15 gozdnih kljunačev, 18 močvirnih kljunačev, 115 divjih rac, 106 lisic, 6 kun, 8 podlasic, 12 dehorjev, 4 vidre, 16 jazbecev, 1 uharico, 70 skobcev, kraguljev, kanj, 330 vran in srak. — V krškem okraju: 1 divjo kozo, 130 srn, 1700 zajcev, 6 divjih petelinov, 100 fazanov, 150 gozdnih jerebic, 1010 poljskih jerebic, 90 prepelic, 140 gozdnih kljunačev, 40 močvirnih kljunačev, 3 divje gosi. (Konec prih.)

Naš prvi divji petelin.

Spisal Ivan Pucelj.

(Dalje.)

Drugo jutro na vse zgodaj pa je korakal od Velikega vrha proti vasi neustrašeni in ponosni Modina z velikim divjim petelinom, mojim starim znancem, na rami; za njim pa se je nesramno postavljaj naš slavni strelca in lovec in čislani tovariš Fezolnar, ves rosan in potan. Lepo se je svetlikalo temnozeleno perje nesrečnega ljubimca v jutranjem solncu, svetile so se oči srečnega lovca in za klobukom so se majale smrekove vejice, nalomljene od navdušenega Modine.

Ali so gledali vaščani in se čudili in divili ter blagrovali presrečnega strelca, ki se je komaj zahvaljeval na vse strani za poklone in čestitke! Samo tovariši iz lovskega kluba nismo mogli skriti zavisti in jaz sem se bal, da pojde moje zdravje rakom žvižgat vsled strašne tajnosti, ki jo je morala skrivati moja duša v tistih lepih trenutkih tako strašno lepe prilike, razkrinkati čislanega tovariša in licemerskega strelca. Ali, če bi bil pokopal jaz njegovo slavo, bi bila izginila tudi moja slava. To mi je dajalo moč in potuho, da sem laglje prenašal ono strašno skrivnost o petelinu.

Za slavnostno sejo zvečer „Pri potuhnjeni abstinenci“ smo se oblekli vsi praznje. Tudi soba je bila času in razmeram pravilno okrašena. Goreli sta dve svetiljki, da je bilo razsvetljeno, kakor gledališče za slavnostne predstave. Sredi glavne stene pa je na močni železni kljuki pod podobo Prešernovo visel ustreljeni divji petelin, okrašen z smrečjem in bršljanom. Pod njim pa je bil star naslonjač, zamazan, pa imeniten in prostoren za dva gosta; okrog mize so stali navadni gostilniški stoli, namenjeni nam navadnim članom društva, plebejcem brez časti in slave.

Ob določeni uri smo zasedli svoje sedeže. Na slavnostnem mestu je sedel Fezolnar, dostojanstveno in mirno, kakor da ima čistejšo vest, kakor vsi angelci v nebesih. Zraven njega se je posadil naš načelnik, trdovratno molčeč gospod, potem blagajnik kluba, sitni predstojnik

Modine, mož zdravega apetita in kristjanske žeje, zatorej eden najboljših članov našega kluba.

Na spodnjem koncu mize so stolovali: Salar, Friškovec in Bojec. Ti trije resnični lovci so bili svoje predštudije dovršili v praksi kot tatinski lovci in so bili zaradi zank in lovske tatvine kaznovani še v zornih letih po paragrafih za mladostne hudodelce; od takrat pa so svojo obrt izvrševali tako spretno in gibčno, da jim ni bilo treba pozneje zaradi tega nikdar več na sodišče. Naposled pa smo jih mi rešili večne nevarnosti glede zapora in orožnikov ter jih pred svetom proglasili za legitimne lovce, našemu klubu pa preskrbeli na ta način nekaj moči, ki so trebale divjačino, da ni bila preveč obremenjena klubova blagajnica vsled večnega izplačevanja odškodnine za ogrizeno drevje ali obran fižol, zelje itd.

Poleg njih je sedel zelo slaboglasen lovec, čislani gospod Pavle Skaza, glasan in iskren možak. Meril je z levim očesom in prožil z levo roko; zlobni jeziki pa so trdili, da celo z levo vstaja, preden gre na lov in zato nima nikdar nobene sreče. Ali to mu ni kalilo in mu ni kratilo veselja do lovskega dela. Ker so mu bila strupeni jezik in usta prav dobro razvita, se je izlahka ubranil glasnih nasprotnikov, za zaničljive poglede pa se ni brigal nikdar.

Zraven sta sedela nesrečneža, ki sta stavila s Fezolnarjem: Strguljica in Koščak, poleg njihju, nasproti Fezolnarja, pa se je bil naselil skromni Griljček; neprenehoma je motril srečnega Fezolnarja, kakor bi hotel uganiti vse srečne misli današnjega slavnostnika. Druge stole smo zasedli tajnik, Rožmarinček in jaz.

Načelnik je proglasil sklepčnost in otvoril zborovanje. Tajnik je prebral dnevni red po vrsti, kakor so se vršile stave.

„Kje pa so drugi, da nas je ravno samo trinajst? To je nesrečno število in utegne se pripetiti kaj slabega! Vsaj Porcijonček bi bil lahko prišel, ko mu je tako blizu!“

„Saj nas ni trinajst, štirinajst nas je, štirinajst; zato sem pa jaz tu, da ne bo nesreče zaradi številke. Pâšast!“

Modina je sedel za mojim hrbtom pri posebni mizi in je imel pred seboj dva kozarca.

„Satan, Porcijončka pa ni. Zato ga ni, ker je izstopil. Pravi, da ne mara gledati samo druge, kako bodo streljali, on sam pa ne utegne in vse je zapodil, a — brava!“

Natakarica je prinesla nekaj štefanov vina in skozi vrata je švignil iz kuhinje prijeten vonj.

In k tej točki je menil gospod blagajnik pohlevno: „Kaj pa kuhate dobrega, kaj? Prav prijetno diši!“

„Meni tudi,“ so se oglašali drugi. „Ali bo kmalu gotovo?“

Gospod tajnik je brhko natakario prijazno uščipnil v oblo roko, menda samo zato, da bi se bolj požurila z večerjo.

Kakor ta predlog, tako so bili tudi naslednji sprejeti vsi brez debate in skoro soglasno. Kakor pri vsaki seji, tako se je opravičeval tajnik tudi nocoj in obetal, da sestavi zapisnik že pozneje in ga da potem nemudoma odobriti in podpisati.

Vsi so bili s tem zadovoljni.

Počasi smo črpali dnevni red, vztrajno in previdno, točko za točko, in natakario je silno trpela.

Delo, ki smo ga imeli dovršiti, je bilo ogromno in zato smo zabili dosti časa. Vmes so prišle raznoterosti, zlasti glede kuhinje. To je treba zato pribiti, da kdo ne bi mislil, da taka izredna seja, tako slavnostno zborovanje konča v par urah.

Pri zadnjih točkah so bili nekateri že zaspani, zlasti taki, ki so smeli redkokdaj z doma. Posebno Griljček bi se bil že rad zmazal in se je vselej skrbno oziral proti vratom, kadarkoli so se odprla.

To je zapazil Pavle Skaza in ga opozoril prijazno: „Kaj, vraga, zmerom gledaš na vrata, kakor bi hotel uiti? Ali ne veš, da imamo pisano postavo, ki ostro in strogo prepoveduje prehitel odhod z lovišča ali odkoderkoli, kjer je angažirana čast lovskega kluba? Ali ni res?“

Z zadnjim vprašanjem se je obrnil do mene. V prvi dobi klubovega življenja sem bil skoval za nas vse tako strašne postave in določil tako drakonske kazni, da je bil stari grški zakonodajalec in krvopisatelj proti meni prava muha. Ali te postave smo samo citirali, izpolnjevali pa jih nismo nikdar.

Zato se je tudi Griljček zatekel k tem postavam in rekel Skazi ošabno: „Ali nimamo tudi pisanih postav, da ne smejo psi uhajati v lovišča? Tvoja psica pa se klati vedno prosta okoli!“

Tu pa je bil Pavle Skaza zelo občutljiv. Reagirjal je ostro.

In tako je prišlo v klub novo življenje, nove misli in dnevni red se je podaljšal zopet za celo uro.

O poluene je bila stava zapita in tajnik je predlagal konec debate. Načelnik se ni protivil in dovolil prost pogovor, rekoč: „Saj smo tako že vsi, če ne oženjeni, pač pa rodbinski očetje.“

Tedaj pa so se nanagloma odprla vrata in med njimi je stala žena gospoda Griljčka.

„Ojej, a brava!“

„Mhm, aha, pst, oh!“

Vsi smo vzdihnili obenem, Griljček je zlezal čisto v dve gube, samo Fezlnar se je držal dostojanstveno in neustrašeno, kakor da je ni sile, ki bi mu mogla pokvariti lepo nocojšnjo zabavo. (Konec prih.)

